

Koncertek, díjak, tervek

Lapunk hasábjain többször találkoztunk olyan tudósításokkal, amelyek a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola női karának koncertjeiről, utazásairól számoltak be. Azt, hogy a kórus sikeresen működik, olyan eredmények fémjelzik, mint a Tours-ban odaítélt három díj: a Grand Prix, a Női-kari Kategória első díja és a Közönségsdíj.

Vajda Juliannát, a kórus titkárát azért kerestem meg, hogy beszéljünk az évi munkájukról, eredményeikről:

— Talán azzal kezdeném, hogy minden főiskolai rendezvényen énekelünk.

— Sokat énekeltek a főiskola falain kívül is. Erről, azt hiszem, többet tudnál beszélni.

— Igen. Vegyük sorra az eseményeket! Az első őszi koncertünk a Tisza szálló nagyertermében volt, amelyet a Világ Zenei Napja alkalmából rendeztek a nemzetközi versenyeken díjat nyert kórusok részére. November 27-én a Nemzeti Galériában televíziós felvételünk is volt.

— Hallottam, hogy a BBC-vel is kapcsolatba kerültek. Hogyan?

— A BBC hirdetett egy zenei versenyt. A selejtezőt a Magyar Rádió bonyolította le, a továbbjutó együttesek felvételeit pedig elküldte a BBC-nek. Úgy tudom, a mi felvételeinket is továbbították. Ez különben elég nehéz feladatot jelentett a kórusnak, mivel a bemutatandó műveket kor és stílus szerint eléggé körülhatárolták.

— A celjei utatokról mondj néhány szót!

— Április 5–12. között voltunk Jugoszláviában. Több helyen felléptünk, sokat énekelünk iskolákban. A Ljubljana-i Rádió is készített velünk felvételt. Előtte, márciusban itthon is volt egy koncertünk a Filmharmónia rendezésében, amelyen francia szerzők műveiből adtunk elő egy csokorra valót.

— Végezetül megkérlek, beszélj a terveitekről!

— Több is van. Én az őszi, nagy önálló koncertem emelném ki. Ez foglalkoztat most bennünket a leginkább.

— hatos —

Mi újság a Tamási Áron-klubban?

Ezt a kérdést Nemes Nagy Anitának, a klub vezetőjének tettem fel.

— Az az újság, hogy sajnós, minden a régi... a problémák is változatlanok — felelte lakónikus tömörséggel.

A legtöbb bajt változatlanul a helyszüke okozza a főiskola klubjában. A három apró pincehelyiséget már réges régen kinötte a TÁ. Erről bárki meggyőződhet, aki eljön ide egy szombat esti disco-ra, ahol szinte egymás hegyén-hátán vannak az emberek. Nincs önálló bejárata a klubnak. A ruhatár hiánya pedig azt eredményezi, hogy időnként gazdát cserél egy-egy kabát... Ebben a félévben kétféle történt el. (Így aztán a rendőrség sem ritka vendég a klubban.) Az anyagi helyzet sem valami rózsás. Évente 20 ezer forintot kap a létesítmény — állóeszköz-fejlesztésre... S a rendezvények?! Ebből az összegből — a klubvezető szerint — egyetlen félév költségeit sem lehet fedezni, nemhogy egy egész esztendő kiadásait. A bevétel, a hiányzó anyagi fedezet beszerzésére egyetlen megoldás marad: a „Nagy business”; a hétvégi belépőjegyes disco-k — embertelen zsúfoltsággal. Pedig a Tamási Áron klubban már több mint fél, éve beszűntették a szeszes italok árusítását.

— Nálunk kizárólag sört árusítottak a büfében — mondta a klubvezető. — Most már sör sincs, mégis egyre több a részeg a hétvégi disco-kon.

A magyarázat egyszerű: közel a Béke bisztró. Ez azt eredményezi, hogy míg korábban, a „sörös korszakban” rengeteg jámbor, szalonspicces ember volt a klubban, most a jámbor sörözőket felváltották a „minőségi részegek”. Ok féldécikkel felfegyverkezve jönnek ide, és semmitől sem riadnak vissza.

A problémák ellenére működik a klub. Sőt, a klubvezető szerint — bár a látogatottság visszaesett — a műsorok nyújtása magasabb, mint valaha. Vitakozni próbálók, mire műsorfüzetek sokaságát veszi elő: ime, minden nap van valamilyen program. Ismert előadóművészek lépnek fel, kiállításokat, vitákat is rendeztünk. Színházi hét... Fizikus Napok... Kollégiumi Napok... Soroljam?

Bár a műsorok nívóosságát illetően nem egészen egyezik a véleményünk, a tények láttán megadom magam.

— ...és a rendezőgárda?
— Az elmúlt félévben velük is sok baj volt. Hanyagságok, felelőtlenségek miatt rendezvények maradtak el, kabátok tűntek el. Ígérjük, a jövőben szigorúbbak

leszünk. A rendbontó rendezőknél fel is út, le is út...

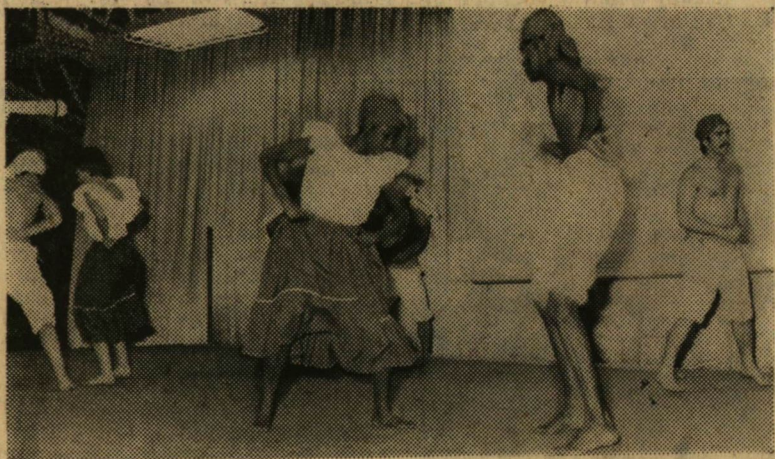
— A Közművelődési Klub megalakulásával már két klubja is van a főiskolának. Nem zavarják egymást?

— A Közművelődési Klub funkciója egészen más, mint a miénk. A TÁ-klub szórakoztató jellegű is, míg a másik kizárólag kulturális feladatokat lát el. A programokat egyébként rendszeresen egyeztetjük. Változatlan törekvésünk, hogy a program-egyveztetést a város többi klubjaival is létrehozzuk. Rajtunk nem múlik...

Egyébként nem minden régi a TÁ-klubban sem. Új műanyagburkolat borítja a folyosó falait. Játékokat is vásárolt a klubvezető: asztali focit, kártyát stb. ... csak éppen nincs hol játszani. Bár van már némi reménysugar „helyhiány-ügyben” is. A következő fűtési szezonban elkészül a főiskola új hőközpontja a Teleki Kollégium udvarán. Ennek következtében a klub melletti szeszipince felszabadul. Némi átalakítással, társadalmi munkával, sokat enyhíthetne a klub gondjain.

Persze, ehhez az kell, hogy engedélyezzék a szeszipince átalakítását...

D. L.

A Szegeden tanuló kubai diákok műsorának egyik emlékező pillanata.

A nézőtérén is igen jó volt a hangulat

Szolidaritás

Plakátok, röpcédulák hirdették mindenfelé, hogy a József Attila Tudományegyetem és a Szegedi Orvostudományi Egyetem KISZ-bizottsága április 24-én VIT-szolidaritási estét rendez. Az újszegedi Sportcsarnokban emelt dobogó ülő részét vörössel vonták be, rajta hófehér betűkkel világitott a hármass jelszó: antiimperialista szolidaritás, béke és barátság.

Dinnyés József pol-beat énekes szereplése a nagyobb méretű egyetemi szolidaritási rendezvényeken immár hagyományos. A berlini pol-beat-fesztivál felfedezettje, Buga János és Turnovszki Tamás osztoztak a sikerben. Majd latin-amerikai dallamok szálltak a levegőben. A jellegzetes népi hangszerek: csalanga, gitár, kasztanyett idézték a távoli földrés hangulatát. Azoknak a népeknek a hétköznapjait, akik a legtöbbször szenvedték el a gyarmatosítást, az imperialista beavatkozás különféle formáit, mégis megőrizték életkedvüket. A vérpezsdítő ritmusok büszkeséget, öntudatot sugároztak. Az élmény a budapesti Tarantella-együttesnek volt köszönhető. Közben a háttérben diákepek váltották egymást Kubáról.

A leglátványosabb előadással a SZOTE néptáncokara dicsekedhet. Magyar és nemzetiségi táncokból mutattak be egy csokorra valót — fergetegesen. A fekete Afrika üzenetét dobolta dr. Bernardó, majd a kubai diákok táncjátékával ért véget a szolidaritási est.

A SZOTE néptáncosportjának fellépése nagy sikert aratott

A Tarantella együttes

Kezdetben volt a pince — a központi épület alatt. Meg volt az igény — ifjúsági klub kellene. Aztán jött az ötlet: pince van, klub kell — építsünk hát egyetemi klubot. Utána következett a munka. — 1971. szeptember 27-től 1973. március 31-ig többszáz hallgató és fiatal oktató, az egyetem dolgozói 14 ezer óra társadalmi munkával, az egyetem és a város vezetői két és fél millió forinttal segítettek. És mindezeken után, közös erőfeszítések eredményeként 1973. március 31-én megnyílt a JATE KISZ-klubja.

Az átadó ünnepségen és az azt követő napokban mindenki — oktató és hallgató egyaránt és együtt — örült neki; s mert a születésénél kétkezi munkával, pénzzel, jótanáccsal vagy szervezéssel bábáskodott, mindenki egy kicsit saját gyermekének érezte — minél többet akart hát a közelében (azaz, hogy benne) lenni. Mondhatnánk a személyes törődés jellemezte a kezdeti időszakot. Sokan és sokszor jártak le a klubba. Vonzott a „Lám, nekünk ilyen is van!” büszkesége; a „Mi mindent lehet ott csinálni?” kíváncsisága; az újdonság varázsa, a színvonalas, neves művészeket, előadókat, együtteseket, közéleti személyiségeket felvonultató gazdag program, s az, hogy minderről lehetett beszélni,

Igény + ötlet + munka =? klub!

tetszést nyilvánítani, kifogásolni új meg új ötleteket adni.

Mert volt például tárlat Lehel István festőművész munkáiból, voltak Sándor György estek, Gémes discók, Vági koncertek, egyetemi színpadi bemutatók (SZKÉNÉ, UNIVERSITAS, JAKAB szereplések) táncházak, olimpiások (Kajdi János, Csapó Géza, Darvas Miklós, Horváth Erzsébet) élménybeszámoló, külpolitikai előadássorozat, Szegedről indult fiatal művészek előadójai, karikatúra kiállítások, találkozások a klubban neves tudósokkal (közöttük például Szent-Györgyi Alberttel), e klub volt a főhadiszállása az első egyetemi vetélkedőnek, JATEVESE-nek, s rendeztek politikai Ki mit tud?okat, bemutakozott a klubban a Budapesti Műszaki Egyetem, a Nehézipari Műszaki Egyetem, a Pécsi Jogi Kar, voltak Orfeo és Ex-antiquis szereplések, eljött Weöres Sándor, Károlyi Amy, Dobai Péter.

Később aztán — ahogy nőni kezdett a gyerek — jelentkeztek a gyermekbetegségek. Kevesebb lett a „nagy műsor”, el-el maradt egy-egy nagy garral beharangozott, érdekesnek ígérkező program, a meghirdetett nagyobb

rendezvényekre a jegyeket nem sikerült megfelelő módon biztosítani, lazult, majd ellenkező végletbe átsapva túlságosan dráki lett a klubba való bejutás ellenőrzése stb. stb. Vagyis szaporodtak a klubvezetés nehézségei, a szervezési problémák, a lehetőségek és az igények kielégítésének ellentmondásai, a rendezők és a klubtagok vitái. Mindezekből aztán házon belül egyre több lett a szöbész. S mert mindenki — a klubvezető, a klubtanács, a rendezők, a klubtagok — csak a magáét hajtogatta, és attól nem hallotta meg a másik fél mondanóját, lassan-lassan eljutottunk addig, hogy egyre kevesebben érezték jól magukat a klubban.

Azaz, akkor volt a klub — képletesen szólva is — „a pincében”. Meg voltak igények —, hogy változtassunk a helyzeten. S akkor megint jött egy ötlet: csináljunk megint klubot. De olyan klubszertű klubot — magunknak. Vagyis, a műsorszolgáltató intézményből teremtünk valóban egyetemi klubot. A vezetés és a tagság ugyanazt akarta: az egyetemisták igényeinek, érdeklődésének megfelelő, ahhoz igazodó, azt szolgáló; klubjellegű

klubot. Ahol vannak neves művészeket, politikusokat, tudósokat, sportolókat közénk hozó programok és zenei rendezvények, ahová beülhetünk az órák közötti szabad időnkét olvasással, beszélgetéssel, tanulással, játékkal eltölteni, vagy lemeheztünk hetente egyszer-kétszer táncolni, s ahol szakmai érdeklődésünknek megfelelően időről időre véleményét cserélhetünk kisebb közösségekben azokkal, akiket hasonló dolgok foglalkoztatnak.

Az elképzelések, a megfogalmazott tervek, úgy tűnik, e tanévre polgárjogot nyertek. Hónapról hónapra voltak a klubban tömegeket vonzó színvonalas előadások, tárlatok, zenei bemutatók, filmvetítések (pl. Gyurkovics Zsuzsa, Tolnay Klári, Kozák András és a Kaláka együttes vendég-szereplései; Köllő Miklós és Karasai János pantominműsorai; a Stúdió Galéria kiállításorozatának bemutatása és fiatal szegedi művészek tárlatai); a zenei programokon rendszeresen a Country klub és a Kormorán klub vendégei voltunk; s láthattuk Moldován Domokos néprajzi filmjeit, Szegváry Katalin és Vitézy László dokumentumfilmjeit, a Balázs Béla Stúdió alkotásait). Állandó jellegűvé váltak ismét a komoly

zenei és folk zenei estek, Györgyugrik, az UNESCO klub, a filmklub rendezvényei, discók, s volt néhány kísérlet a klubtagság közös játékra, vetélkedésre történő ösztönzésére. Próbálták a hasonló érdeklődésű hallgatókat és fiatal oktatókat szakmai körökbe szervezni, rendszeresen meghirdették a történelemször, a filozófia kör, a pszichológiai kör, a szociológiai kör, a külpolitikai kör, a szexológiai kör, a fotókör, a kibernetikai kör, a képzőművészeti kör összejöveteleit.

Mindez, amit mostanában a klub ad és adhat az egyetem hallgatóságának a kezdeti idők nagy nekirbulásában produkált, s a JATE klubját országos hírűvé tévő színvonalra emelte. Csak valahogy személytelenből. Mintha több lenne a mostani klubtagságban a készlet elfogadás készsége, mint a „Mi mindent lehet ott még csinálni?” igényessége. (Lehet, hogy ezért nem sikerült idén é-jeklő tagok hiányában egyszer sem megtartani a vezetőség által meghirdetett, a klubról véleményt cserélni hivatott klubfórumot?)

Úgy tűnik, a véleménynyilvánítási, a kezdeményező készség hiányzik mostanában. Mondhatnánk úgy is, a személyes törődés. Hihetünk abban, hogy a következő tanévben már lesz ez is, és közös erőfeszítéssel sikerül valóban egyetemi klubot teremteni?!

SZ. M.